GS 1344

Twenne

Kärlekswiſor.

Den Förſta:

I min ungdom det roar mig att ſjunga 2c.

Den Andra:

Jag är en liten Lilja, ſom nyligen 2c.

Umeå, G. G. Lindroth, 1849.

Jag går här ibland ſtormande ilar
Och mitt hjerta är utan all tröſt,
Mig påminner hwar gång jag fick hwila
Så lugn och ſå nöjd wid ditt bröſt.

Kan wäl hända den dagen kan komma,
Då din ungdom har raſat förbi,
Då ditt hjerta med ſmärta ſkall ångra,
Att du warit ſå falſk emot mig.

Linden grön jag gick ut att beſkåda,
För att lugna mitt hjerta och ſinn';
Men för mig föll en tanke ſwåra,
Att förtwiſlan beherrſkade mig.

Ingen är det ſom mig mera känner,
Ty för alla en främling jag är;
Mina ungdoms bekanta och wänner
De äro långt borta, de äro ej här.

När ſom jag uppå hemorten tänker,
Der föräldrar och ſyſkon jag har,
Jag beſinnar, emot deras wilja,
Jag reſt bort och olydig war.

Detta får jag med tiden betala,
Då åt andra en tjenar' jag är;

Jag gick ut till att werlden erfara:
Hennes falſkhet jag nu känna lär.

Qwällen ſtundar och ſolen går neder
Och mitt nöje ſlutas i dag;
Aldrig ſtundar för mig eller eder
Någon ſäll eller nöjſammer dag.

Will jag ſofwa ell' will jag waka,
Så will oro all glädje förta',
Då lilla wännen jag för alltid ſkall ſakna
Och med ſorgen jag enſam blir qwar.

Icke må du tro att jag förſer
Mig till döds, faſtän gunſt jag ej får,
Ty nog tiden, ſom allt fördöljer,
Skall wäl ſäkert ock leka min' ſår.

Siſt farwäl önſkar jag nu att taga
Utaf dig nu min älſkade mö;
Må du ſmärtan och ſorgen fördraga,
Då jag förr eller ſe'n måſte dö.

Till ſitt ſlut är nu wiſan beſkrifwen
Och mitt namn har jag tecknat derpå:
Gifwen akt uppå verſernas början
Och ni kunnen då detta förſtå.

Och efterföljer ſanningen och talar intet lögn.
Hur menen I att det ſkall gå, för Herrans ſtränga dom,
Då Gud ſkall fordra räkenſkap för falſka tungors tal.

Jag är en fattig yngling, uti werlden hitkommen.
Af fader och moder ej något arf jag fått;
Men med arbet' och flit jag ändå winner mitt bröd
Och Herren han gifwer mig ſitt dageliga ſtöd.

Detta är en liten wiſa, ſom jag ſjelf diktat har,
Blott en glädjefattig ungdomstid, ſom min,
Och mycket förtal och litet förſwar:
Det är ſå tungt att lefwa i denna ſorgenes dal.

Till trycket befordrad af
J. P. J—n.

Pris: 2 ſ. Banko.

Den Förſta.

I min ungdom det roar mig att ſjunga,
Faſtån ſorgen till hjertat mig går,
Och den blomſtrande ungdom förkunnar,
Hur det wärdsliga nöjet förgår.

Aldrig komma de nöjſamma dagar,
Som i nöjen framſlutit för mig,
Då en wän jag med oro ſkall ſakna
Och med ängſlan framlefwa min tid.

Nu den blomſtrande tid är framſluten,
Likſom wattnet i forſsande ſtröm;
Mina år och mina ungdomsdagar
Hafwa flytt ſom en tanke, en dröm.

En ros hade jag wäl planterat,
Hwilken inwid mitt hjerta ſkull' bo;
Men en gång och ſe'n aldrig mera
Den inför min ögon ſkall gro.

Redan hafwer du mig öfwergifwit,
Redan hafwer du mig bortglömt;
Ingen wän dig dock werlden kan gifwa,
Som dig nånſin kan älſka ſå ömt.

Den Andra.

(Sjunges efter egen behaglig melodi.)

Jag är en liten Lilja, ſom nyligen upprunnit
Ibland allt det ogräs, ſom ännu finnes qwar.
Och falſkhet och ſwek de wilja förföra mig,
Och ſnarorna de ligga ſå fördolda på min ſtig.

Denna Lilja liknar jag wid böljorna på hafwet,
Som drifwas af winden till obekanta land,
Nu har jag dock hunnit hem till den rätta ſtrand. —
Gud läte mig få komma till himmelens ſälla land!

Jag hoppas att mina da'r, de blifwa ej ſå många.
Se'n jag affked tagit af dig, min lilla wän!
Ty ſedan får jag blott i werlden omkring gå
Med tillrande tårar på mina kinder ſmå.

Mitt torftiga bröd är ſå wida i werlden kringſpridt:
Gud gifwe mig ſtyrka att ſamla det i hop.
Med arbete och bön ſkall jag winna mitt bröd,
Om Herren blott förlänar mig ſitt faderliga ſtöd.

Lycklig den menniſka, ſom ej behöfwer tjena,
Som blott får wiſtas hos ſin hulda far och mor.
Men jag är bland dem, ſom ſjelfwa få hjelpa ſig fram.
Gud läte mig alltid oſläckadt få bära mitt namn!

Ty menniſkorna bära mig ſå mycket på ſin tunga;
Jag tycker det är nog, att man förjer blott för ſig.
Att förja hwar för ſig det räcker nog ockſå till.
Det är ſå ſwårt att lefwa uti werlden ſom man will.

Jag beder eder, ynglingar! I tagen er till wara,